

opholder sig, og hvor Forfølgning kan finde Sted i flere Retskrebs, som efter Udkastets §§ 54 og 55, har man ment, at Balget mellem disse efter hans hele Stilling maatte tilkomme Overanklageren. Med Hensyn til Forbrydelse, der vel ere begaaede i det danske Monarki, men ikke i de Dele af samme, som ere underlagte Kongerigets Domsnagt, har man anseet det unødvendigt at optage nogen Bestemmelse, idet man har forudsat, at det i saa Henseende vilde have sit Forblivende ved de gjældende Forrifter, indtil Forholdene maatte tilstede en mere hensigtsmæssig Ordning.

Den anden Række af Bestemmelser, som findes i Serne 56—59, gaar væsentlig ud paa at fastsætte Grændserne mellem Nævningeretternes og Underretternes Omraade i Tilfælde, hvor disse kunde være tvivlsomme, og det vil sees, at Afgjørelsen i alle disse Tilfælde er falden ud til Fordel for Nævningeretternes Competence.

Tvifelheder mellem forskellige Underretter om deres Competence har Ministeriet fundet det rettest at lade afgjøre af de overordnede Domstole, medens saadanne Spørgsmaal for Tiden afgjøres af Administrationen, og vil det i saa Henseende fornødne findes optaget i Udkastets § 60. Derimod har det ikke været fornødent at optage nogen Bestemmelse om Forholdet mellem de forskellige Nævningeretter, fordi en Sag ikke skal kunne afvises fra en saadan, om det end maatte findes, at den rettelig burde være indbragt for en anden Nævningeret.

Det bemærkes, at de i nærværende Kapitel optagne Forrifter for største Delen ere stemmende med Mouriers Udkast, der er lagt til Grund for samme.

Kapitel 2.

Om Forundersøgelsen.

I Inquisitionprocessens oprindelige Skikkelse faldt Undersøgelsen af en Straffesag i 2 Dele, en almindelig, der gik ud paa at tilvejebringe Oplysning om Forbrydelsen og de med samme forbundne Omstændigheder, samt om saadanne Kjendsgjerninger, der kunde lede Mistanken hen paa en bestemt Person, og en speciel,

der, naar Mistanken først var rettet mod en bestemt Person, gik ud paa at tilvejebringe Bevis for, at han virkelig havde begaaet Forbrydelsen. Denne Adskillelse blev imidlertid ikke hævdet under denne Rettergangs videre Udvikling, da Undersøgelsen om Forbrydelsen og den formentlige Ophavsmand til samme ikke vel kunde holdes udsøndret. Idet man derhos, som hos os, overdrog til særlige offentlige Myndigheder at tage Beslutning, om en Sag skulde forfølges til Dom, blev der skjælet mellem den Del af Undersøgelsen, der faldt for en saadan Beslutning blev taget (Forundersøgelsen) og Sagens senere Behandling, men Praxis udviklede sig saaledes, at Forundersøgelsen blev Sagens egentlige Behandling, hvor alle Oplysninger bleve tilvejebragte saa fuldstændigt som muligt. Behandlingen, efterat Tiltale er besluttet, bestaaer derfor hos os i Reglen kun i Udverling af et Par Indlæg imellem Aktør og Defensor, forsaavidt det ikke findes fornødent at tilvejebringe yderligere Oplysninger om enkelte Punkter, hvad der som bekjendt ogsaa skeer under Sagens senere Behandling ved de overordnede Domstole. Under Inquisitionprocessen kan man saaledes strengt taget ikke tale om en Forundersøgelse.

Paa lignende Maade forholder det sig med Anklagerettergangen i dens Begyndelse; ogsaa her finder kun een Undersøgelse Sted, men denne foregaaer fuldstændig for den Ret, der skal paa-dømme Sagen, og Oplysningerne tilvejebringes af de i Sagen optrædende Parter, uden at Dommerne blande sig heri; deres Opgave er det kun at kjende i Sagen, saaledes som den foreligger. Under den fremadstridende Udvikling, navnlig naar Folkemængden tiltager, og hver enkelt Borger træder i mangehaande Berøringer med Andre, opstaaer der imidlertid snart en Trang til at anstille en foreløbig Undersøgelse, naar en Forbrydelse er begaaet, dels for at forvise sig om, hvor de Oplysninger kunne tilvejebringes, ved hvis Hjælp Gjerningsmanden senere skal overbevises, dels for at forebygge, at en Person, mod hvem der ikke findes tilstrækkelig Grund til Mistanke, stilles for Retten som Anklaget, hvilket ogsaa, hvor Forfølgningen af Forbrydelse i Reglen er overladt den ved samme Forurteede,